

Din görevlisi, kiminin çocukluğunda önüne diz çöküp kur'an öğrendiği, kiminin de cemaatle kıldığı vakit namazlarından tanıdığı, saygı ve sevgi beslediği, toplumsal bir aktördür. Onu sadece cenaze ve nikah merasimleri, Cuma ve bayram namazlarından hatırlayanların sayısı da az değildir.

Geçmişe baktığımızda, bazen onun hafife alındığı ara dönemler olmuştur. En azından böyle bir imaj oluşturmaya çalışılmıştır. Ancak daima o, toplumun itibar ettiği, en mahrem meselelerini açıp ailevi ve toplumsal problemlerinde fikrine başvurduğu toplumsal bir aktör olmuştur. Bu vasfıyla sadece kursu ve minberi değil, katıldığı her meclisi tebliğ ve irşat için bir fırsat olarak değerlendirilmiştir. Çünkü o, " Allah'a davet eden, salih amel işleyen ve Kuşkusuz ben Müslümanlardanım" diyenden daha güzel sözlü kimdir" (Fussilet 41/33) ayetinin mana ve hikmetini çok iyi kavramıştır.

İnsanın bu dünyadaki imtihanı, sahip olduğu nimet ve imkanlara, toplumsal statü ve konumuna göre değişir. Bu açıdan bakıldığında dini görevleri üstlenenlerin sorumluluklarının daha ağır olduğunda hiç şüphesiz kuşku yoktur. Çünkü bu kimseler, mümin olarak yerine getirmeleri gereken sorumlulukları yanında, bir kamu görevi olan din konusunda toplumu aydınlatma vazifesini de üstlenmişlerdir. Ancak belirtmek gerekir ki, halk din görevlilerini hiçbir zaman sıradan devlet memuru olarak görmemiştir. Toplum nazarında her zaman onların farklı bir yeri ve değeri olmuştur.

Din görevlisinin imtihan edildiği en önemli konulardan biri, ilahi mesajları tebliğ edip etmemesiyle ilgilidir. İnsanların manevi coşku ve heyecanlarını kaybettikleri, nefsanî ve şehvani arzularının peşine, düştükleri bir dünyada, dinin tebliğ ve irşadi her zamankinden daha büyük bir önem taşımaktadır. Bu, din görevlilerinin hem Allah'a karşı yerine getirmeleri gereken hem de üstlendikleri kamu görevinin kendilerine yüklediği bir sorumluluktur.

Tebliğ ve irşat konusunda bütün görevlilerin iyi bir durumda olduklarını, sorumluluklarını hakkıyla yerine getirdiklerini söylemek zordur. Çünkü din görevliliğini sadece namaz kıldırmak, düğün, cenaze, mevlit gibi dini törenlere katılmaktan ibaret görenler vardır. Hatta çevremizde tebliğ ve irşat sorumluluğunun, kendilerinin asli vazifesi olduğu şuurundan yoksun görevlilere rastlamak çok zor değildir.

Tebliğ ve irşadın yerine getirilmesinde, uyulması gereken adap, erkan, usul ve usul şöyle

dursun, konunun bir görevlisine ne denli büyük bir sorumluluk yüklediği hala bazılarınca kavranamamıştır. Aslında konunun bir din görevlisine ne denli büyük bir sorumluluk yüklediği hala bazılarınca kavranamamıştır. Aslında konunun bir din görevlisine ne denli büyük bir sorumluluk yüklediği hala bazılarınca kavranamamıştır. Aslında konunun bir kamu görevi olarak değerlendirilmesine de gerek yoktur. Çünkü tebliğ ve irşadın sıradan bir mümine daha nasıl bir sorumluluk yüklediğini görmek için, kur'an'dan ilgili ayetlere bir göz atmak yeterli olacaktır.

Meselenin bazı din görevlileri tarafından tam bir ciddiyetle ve sorumluluk şuuruyla ele alınmaması acı bir gerçektir. İnsanların küfre, isyana, ifsada sürüklendiği, ahlak ve manevi yozlaşmanın giderek yaygınlaştığı bir toplumda din görevlisinin konunun vahametinin farkına varamaması anlaşılır gibi değil.